

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

לב.

עין משפט
נר מצוה

קעא א ב מי' פון
מהל' אישות הל'
ג [ופי"ח הל' כ] סמג
עשין מח טוש"ע אה"ע סי'
קג סעיף א:

קעב ג' מ"י פט"ו מהל'
אצידה הל' ה סמג
עשין עד טוש"ע ח"מ סי'
רסא סעיף ג:

קעגן ד' מיי פ"ח שס
הלכה יח ופ"ג
מהלכות רוצח הלכה ג סמג
שס טוש"ע ח"מ סי' רעב
סעיף 3:

קעד ה מיי פיי"א מהל' אצידה הל' יט ופ"ו ממלהכות ממרים הל' יב סמג שס וס' עה טוש"ע ח"מ ס' רסו סעיף ה טוש"ע י"ד ס' רמ סעיף טו:

קעגן ו' מיי' פייג' מהל'
רוזח הל' ה סמג
עשין פא טוש"ע ח"מ סי'
רעב סעיף ד:

קען זיך מיינע שטעלע
טענהן שטענדיג:
קען זיך מיינע פערזענליכע
אידעעס אלעמאל
עפערן פאר טענהן שטענדיג
און שטענדיג:

קעח י טוש"ע שם
צהג"ה:
ב [מיי] פ"ו מהל' ממרים
הל' א]:

קעמט ל מיי פייג מהל'
רוזח הל' ז סמג
עשין פא טוש"ע ח"מ סי'
רעז סעיף ו:

מוסף רש"י

ש'אם אמר לו אביו
לכה, היטמא. צניח
הקצרות להשיב אצלה, או
שהיתה עומדת בחוץ ואמר
לו אל תחזיר (יבמות ו').
שנאמר איש אמו ואביו
תיראו וגו'. וילפין ללא
טעומה ולאו דהשתה אצלה

מלאווי דשבת (שם).

רבינו חננאל (המשך)

יכתבו רחמנא הכי אה
 יכתוב הכי הוה אמינא אה
 ואמר לו אל תשיב ישמע
 לו אמאי והא כיבוד אב
 ואים עשה הוא שנאמר
 כבדכא אתאבך והשבה
 והיה עשה שנאמר השב
 תשיבים לאחריך ולא תעשה
 ששנאמר לא תוכל להעלות
 אלה אתי עשה ודחה לא
 ותפרקנה ועשה. ופרקינן מהו
 תיבמא הוראל ואיחיקיש
 לכיבוד ואם לאו לכיבוד
 שנאמר כבד את
 מהותך אימא ניצית

[illegible]

ספרי מגו ספא. שנים מן השלשה יבואו ויעידו לומר שלשה היינו:
אאם יש פס ב"ד. וסמך ב"ד שלשה. אלמא אין כח להפקיר ממון
הוא לכל זה בפחות משלשה: גילוי מילא. שידעו שחלקתי בשוה:
אלמנה. הניזונת מנכסי יתומים מוכרת למזונות: **שלא** ב"ד.

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

תרי מגו תלתא ואי נמי תרי סהדי דפלגת
באפי כי תלתא א"ל מנא לך הא א"ל דתנן
אם יש שם ב"ד מתנה בפניהם אין שם
ב"ד בפני מי יתנה שלו קודם א"ל מי דמי
התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי
בעינן ב"ד אבל הכא (6) דרייה שקלי גילוי
ממילתא בעלמא הוא בתרי סגי ליה תדע
דתנן (6) "אלמנה מוכרת שלא בפני ב"ד אמר
ליה אביי ולאוי מי אתמר עלה אמר רב
יוסף בר מנימי אמר ר"נ אלמנה אינה
צריכה ב"ד של מומחין אבל צריכה בית
דין של הדיוטות: **מתני'** מצאה ברפת
אין חייב בה ברה"ר חייב בה יואם היתה
בבית הקברות לא יטמא לה אם אמר
לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר
לא ישמע לו ופרק ומען פרק ומען אפילו
ארבעה וחמשה פעמים חייב שנאמר יעזב
תעזב יהלך וישב לו ואמר הואיל ועליך
מצוה אם רצונך לפרוק פרוק פטור שנאמר
עמו אם היה זקן או חולה חייב מצוה מן
התורה לפרוק אבל לא למעון ר"ש אומר
אף למעון רבי יוסי הגלילי אומר אם היה
עליו יתר על משאו אין זקוק לו שנאמר
תחת משאו משאוי שיכול לעמוד בו:
גמ' אמר רבא ברפת שאמרו אינה מתעה
ואינה משמרת אינה מתעה מדקתני
אינו חייב בה ואינה משמרת מדאיצטרך
למיתני אינו חייב בה דאי סלקא דעתך
משמרת השתא משכח לה אבראי מעייל
לה לגואי משכח לה מגואי מבעיא אלא
שמע מינה אינה משמרת שמע מינה:
מצאה ברפת אינו חייב: א"ר יצחק והוא
שעומדת תוך לתחום מכלל דברשות
הרבים ואפילו בתוך התחום נמי חייב איכא

דמתני לה אסיפא ברה"ר חייב בה אמר רב
 ס מכלל דברפת אפילו עומדת חוץ לתחום
 יות לא ישמא לה: א"ר מנחם שאם אמר
 אלא תחזיר שלא ישמע לו שנאמר אִישׁ
 י תשמרו אֲנִי ה' כולכם חייבין בכבודי
 תי תשמרו הא לאו הכי הוה אמינא צייתא
 ת תעשה ועשה ואלא אתי עשה ודחי את
 א"ר אמינא הואיל ויהוקש כיבוד אב ואם
 באן כבד את אביך ואת אמך ונאמר
 כך לציית ליה קמ"ל דלא לשמע ליה: מצוה
 לימא אבל לא למעון כלל מאי שנא פריקה
 לא מצוה מן התורה לפרוק בחנם ולא למעו
 דת"ר פריקה בחנם טעניה בשכר ר"ש אור
 רחמנא טעניה ולא בעי פריקה ואנא אמתי
 חייב פריקה דאית בה צער בעלי חיים ו
 לומר לך פריקה בחנם טעניה בשכר ור
 לא מסיימי קראי הכא כתיב רובץ תחת
 משמע ורבי שמעון גופלין בדרך אינהו ומעו

וּבְלָבָד שִׁירָאוֹ שָׁמַיִם שְׁלֵל תִּמְחֹדוּ בּוֹלוֹ:
מַתְּנִי מֵאֵלָה דְּרַפָּם. בְּגִמְרָא
מִפְרָשׁ מֵאֵל אֲלֵטְרִיךְ: הֵימָּה בְּצִיִּים
הַקְּבָרֹת. וְהוּא כֵּהָן: אִזּוּ שְׁאֵמֵר לוֹ
אֵל תַּחֲוִיר. וְהוּא בְּמִקּוֹם שְׁהוּא מוֹתֵר
לִיכָן שֵׁם: הֵךְ וַיִּשָּׁב לוֹ. הַבְּעֵלִים:
אֵלֵל לֹא לַעֲשׂוֹן. מִפְרָשׁ:
בְּמֵי רַפָּם שְׁאֵמֵר. שְׁמִינִי בְּשִׁמְשִׁמּוֹ
עֲסָקִין כְּשִׁאֲמֵר מִתַּעֲהָ אֵת הַבְּהֵמָה
שְׂבִמְכֹה לְהִיּוֹת בּוֹרַחַת וְיוֹאֲחַת:
וְאִינוּ מִשְׁמַרְפָּם. שְׁאִינוּ נִעְוָלוּ וְאִם
בָּחַת לֵאמֹר יוֹאֲחַת: **מַעֲיִיל לְגוֹאֵי.**
לְגִימָתָא לַעֲלִיל (דָּף לֵא). לְגִימָתָא
וּלְחֹרַבְתָּהּ מִנִּין: בִּירֵשָׁא גְרִיסִין וְהוּא
עֲשׂוּמֵדָה בְּסוּד לְתַחֲסוֹם בְּסִפְפָּא גְרִיסִין
וְהוּא עֲשׂוּמֵדָה חוּץ לְתַחֲסוֹם: אִינוּ ה'.
אֵע"פ שְׁאֵמֵרְמִי לֶךְ יִרְאֵה אֵת אֲבִיךָ
אִינוּ אֲרוֹן לְשִׁינִים וְאִם אֲמֵר לֶךְ אֲבִיךָ
עֲבוֹר עַל דְּבָרֵי לַחֲלֹל שְׂבַת אֵל תִּשְׁמַע
לוֹ: הוּא אֲמִינוֹא לְיִיִּשְׁאֵל לִישׁ. דְּאֵתִי
עֲשֵׂה דְכִיבּוֹד וְדַחֲי לֹא מַעֲשֵׂה דֵלָא
תּוֹכֵל לְהַתְעַלֵּם: אֲכִידֵי עֲשֵׂה וְלֹא
מַעֲשֵׂה הֵיאֵה הִשָּׁב תְּשִׁיבִים לֹא תּוֹכֵל
לְהַתְעַלֵּם: (דָּף קוּקֵס כְּבוֹדֵם. בְּגִימָתָא
שׁוֹה כְּבֹד אֵת אֲבִיךָ כְּבֹד אֵת ה' מֵהוּנָךְ:

דליות ציה חסרון כים. אם לא יעטון:
פריקה אים צה חסרון כים. שהצהמה
נצברת תחת משאה: לומר לך
פריקה צחנם. אבל טעינה לא נצטוית
אלא בשכר *הלךך אי לא כחצ פריקה

ואמרו מק"ו מטעמיה הוה אמינא
 דיו לנא מן הדיו להיות כנדון מה
 טעמיה בשכר אף פריקה בשכר: לא
 מסיימי קראי. למשמעות טעמיה
 הלכך אי כתיב חד הוה אמינא
 לפריקה אחא: רובן סתם משאו.
 משמע שצריך לפרוק: דרמו אינו
 וטעווייכו. באורחא. אף המשא
 מוטל על הקרקע שצריך לטעון:
 מנדבי

רב ספרא מנא ר' שם
 אמר ליה דתנא אי שם
 ביה מתנה בפני ב"ד אמר
 ליה מי דמי ההם אפוקי
 מהונא הוא ובעי ב"ד אבל
 הכא דירי שקליה בתיי טי
 ליה תדע דקתיא אלימא
 מוכרת שלא בב"ד ואסיק
 משמייה דרב בחנן ברוחא
 דאיהי צריכה ב"ד מומחה
 אבאל צריכה (אפי' ב"ד
 הירושיתי) מתי' מנא
 ברפת וכי' עד אמר לו
 אביו היטמא או אל
 תשימא לא שימע לו. ת"ת
 מנין שאם אמר לו אביו
 היטמא או אל תחוד
 לשימא לשימע לו לכלל
 המצוה שנאמר איש אמו
 ואביו תיראו ואת חייביה
 ושתמוריו כלכלי חייביה
 כבדו אפי' שהיהוה'ת
 כבידו אבא ואם אם
 יאמר לך חלל שבת אל
 תשמע להן ואת
 שבתותי ואת ימי כינוי
 המצוה. ומקשינן טעמא